13. Jaar, Nr. 150. —'s HERTOGENBOSCH.— Dingsdag, 21 December, 1841

NOORD-BRABANDER.

Staat- en Letterkundig Dagblad.

DICERE VERUM QUID VETAT,' HORATIUS.

ABONNEMENTS-PRIJS: Voor de Stad, f 12 - Franco per post, » 14 -.

(Verschijnende driemalen ter week: Dingsdag, Donderdag en Zaturdag)

ADVERTENTIEN 10 cent de regel behalve 35 cent. zegel

BERIGT.

De geachte lezers van den NOORD-BRABANDER, zullen niet zonder belangstelling vernemen, dat in hetzelve Blad, aanmerkelijke verbetering wordt ingevoerd. De Redactie daarvan, gaat in andere handen over. De medewerking van meer personen, zal meer keus in de artikelen geven, en meer zorg ten gevolge hebben. Vooral zal het de Geabonneerden tot genoegen strekken, te vernemen, dat een waardig Geestelijke, zich wel wil belasten, met dat gedeelte, hetwelk in verband zal staan, met Godsdienstige aangelegenheden.

In de mededeeling van Nieuwstijdingen, kan de ondergeteekende eene groote bespoediging toezeggen. De Buitenlandsche berigten, zullen voortaan in den NOORD-BRABANDER gelezen worden, tenzelfden dage, waarop die in vreemde Dagbladen gevonden worden; de Binnenlandsche zal de NOORD-BRABANDER, gelijktijdig met de overige Nieuwsbladen bekend maken.

DE UITGEVER.

NEDERLAND.

Door Zijne Majesteit is aan den Vice-Admiraal O. W. Gobius verleend de rang van Luitenant-Admiraal, buiten bezwaar van 's Rijks schatkist, en behoudens zijne tegenwoordige betrekking van Directeur en Commandant der Marine te Vlissingen.

— Eergisteren heeft de jeugdige Adolph Basslé, die binnen- en buitenlands zoovele proeven zijner vorderingen in de mnemotechie heeft afgelegd, de eer genoten bij H. M. de Koningin te worden toegelaten. Het heeft Hoogstdezelve goedgunstig behaagd, hem een prachtig gouden horlogie met ketting en cachetten te schenken, als een bewijs van Hr. Ms. hooge tevredenheid over het aan Hoogstdezelve aangeboden werk, betrekkelijk het stelsel der mnemotechnie. (Geheugenleer.)

— Een groot gedeelte van Vlaanderen staat onder water. De sterke was der rivieren en kanalen heeft eene groote uitgestrektheid lands doen overstroomen en in de lage gedeelten onzer stad is de gemeenschap voor de tweede maal des jaars gestremd, tot groot nadeel van vele ambachtslieden, die in hunne middelen van bestaan reeds aanmerkelijk belemmerd door de verbazende duurte der levensmiddelen en den stilstand van meest alle bedrijven in het tegenwoordige saizoen, hunne ellende door het onder water loopen hunner woonplaatsen in dit barre jaargetijde vreeslijk zien vergroot.

KERKELIJKE STAAT.

Bij Breve van den 27. November heeft Z. Heiligh. aan den Aartsbisschop van Toulouse, Monseign. d'Astros, verleend de titels van Troonbisschop van den Paus en Roomsch Graaf.

— Professor Joseph Baini, Directeur der Pauselijke Zangkapel, en Lid der Muzijkakademiën van Weenen, Berlijn, Stokholm en Stutgard, is door Z. Heiligh. verheven tot de waardigheid van Kamerheer van Eer (in 't violet). De H. Vader heeft daardoor ook zijner zijds een blijk willen geven van instemming met de hooge achting, waarin deze waardige Toonkunstenaar stond zoo bij Pius VI, als VII., niet minder dan bij Leo XII, en Pius VIII. De Heer Baini is in de 70 jaren oud.

DUITSCHLAND.

Men schrijft uit Keulen aan de *Augsburgsche Gazette*: In den Brief, dien de Koning van Pruissen den 5. October aan den Aartsbisschop van Keulen heeft geschreven, verklaart Z. Maj. dat zij persoonlijk de aanklagten heeft overwogen, welke men tegen Z. Hoogwaardigheid had ingebragt, en ze allen ongegrond heeft bevonden. Overigens dankt de Koning bij dat schrijven den hoogvereerden Prelaat voor de trouw, welke hij altijd in het nakomen zijner beloften heeft getoond, en verzoekt, ten slotte, dat Monseigneur zich eerst naar Keulen zal gelieven te begeven, wanneer zijn Coadjutor aldaar zal aangekomen zijn.

— Het *Franckforter Journal* zegt, uit Wurtsburg berigt ontvangen te hebben, luidende, dat de *Courrier de Franconie* voortaan niet meer verschijnen zal.

— Het getal Studenten aan de Hoogeschool van Goetingen bedraagt thans een cijfer van 728.

— Uit Berlijn schrijft men den 10. December: de Graaf von Bruhl, Luitenant-Kolonel buiten dienst, bekend door zijne zending naar Rome, gaat nu weêr in active dienst over, en wel als Kolonel-Aide-de-camp des Konings, welke Eerewaardigheid vroeger nooit door een Katholijk officier bekleed is.

— De voorstanders der herstelling van de kloosters in Aargau schijnen in den nieuwen Pauselijken Nuntius, die een nog jeugdig en zeer ijverig man is, een grooten steun te hebben gevonden. Na te Lucerne verscheiden dagen te hebben doorgebragt, heeft zich die Geestelijke naar zijne residentie Schwijz begeven. Het onderwijs der jeugd in de Katholijke kantons komt weder langs hoe meer in handen der Geestelijke Orden.

(*Holl. Cour.*)

ENGELAND.

Men leest in de *Madras-United-Service-Gazette*: De weduwe van een rijken Brahmin heeft zich, dezer dagen, op het lijk van haren echtgenoot laten verbranden. Drie duizend personen waren tot dit wreedaardig schouwspel zaamgevloeid. Het slagtoffer, den brandstapel genaderd zijnde, en dien bestegen hebbende, verzocht, of zij het hoofd haars echtgenoots op haren schoot mogt nederleggen; doch, dit werd haar geweigerd, en zij moest alzoo plaats nemen naast het lijk. Toen de Brahminen zich behoorlijk overtuigd hadden, dat deze vrouw de noodige zielskracht bezat, om zulk een doodstrijd door te staan, begon dan ook terstond de Lijkplegtigheid; doch, voor alle zekerheid, maakte men haar, ongevoelig, met een ijzeren beugel om het midden aan de houtmijt vast. Toen de vlammen opstegen en haar omgrepen, slaakte zij een vreeslijken kreet, en verder vernam men niets meer van haar. De asch van het tot in den dood getrouwe echtpaar werd, naar het voorschrift der Brahminen-leer, vergaderd, en in éene lijkbus zaamgestort. — Het Engelsch Dagblad, dat dezen gruwel meêdeelt, voegt er bij, dat het gebeurde plaats had te Julna, op het grondgebied van Nizam, en bij gevolg buiten de Engelsche bezittingen.

— Te Ballymacroock (Graafschap Wexford) woonden twee zusters, die elkaêr nooit hebben verlaten, en ook bij elkander zijn overleden en nu begraven, te weten Mary en Anastasie Furlong, de eene 105, de andere 103 jaren oud. Zij zijn op denzelfden dag, genoegzaam op het zelfde oogenblik, gestorven.

— Terwijl men voor eenige dagen algemeen geloofde, dat de jonge Prins van Wallis in de hoofdstad gedoopt zou worden, blijkt het nu genoegzaam zeker dat zulks niet hier maar, zoo als eerst gezegd was, in de St. Joriskapel te Windsor plaats zal hebben. Men houdt zich reeds ijverig met voorloopige schikkingen bezig om die kapel behoorlijk voor deze plegtigheid in te rigten. Een prachtig tapijt is besteld, hetwelk een gedeelte van den vloer bedekken moet, en te midden waarvan eene afbeelding van St. Joris met den draak zal prijken, van wapens en andere sieraden omringd. Ook op het Kasteel en in andere gebouwen van Windsor worden toebereidselen tot de ontvangst van aanzienlijke gasten gemaakt. In de groote zaal van het kasteel zal, naar men zegt, des avonds een groote maaltijd van omtrent honderd en vijftig couverts gegeven worden. Omtrent den juisten dag der doopplegtigheid verkeert men tot hiertoe meer in het onzekere. Sommige bepalen die reeds in het laatst der volgende maand, maar meer algemeen blijft men denken dat zij tot na de opening van het Parlement zal worden uitgesteld, en wel tot den 10. Februarij, den tweeden verjaardag van Hr. Ms. huwelijk. Bij dit een en ander voegt he geruch

dat Z. M. de Koning van Pruissen uitgenoodigd is tot bijwoning der plegtigheid, en dat Hoogstdezelve zich bereid betoond heeft aan deze uitnoodiging te voldoen.

— Men wil hier berigt hebben dat veel hoop bestaat op de terugverkrijging van het gezig door den Kroonprins van Hanover, hetzij door de voortgezette behandeling, aan welke hij thans onderworpen is, hetzij door eene nieuwe operatie die tegen het voorjaar zou zijn voorgenomen.

— Jones, door zijne herhaalde geheime bezoeken op het paleis van Buckingham bekend, en van wien men zich meê nde ontslagen te hebben door hem te Liverpool op een schip te werpen, is dezer dagen in Engeland teruggekeerd, beklaagt zich sterk over aan boord ondergane mishandeling, en zal denkelijk aan zijnen vader, die in deze hoofdstad woont, hergeven worden.

FRANKRIJK.

Een Senegaalsche leeuw, die zich sedert zes jaren in de groote Diergaarde te Parijs bevond, is dezer dagen overleden. Van den oogenblik af, dat hij stierf, wilde zijne Leeuwin niet meer eten, en heeft alzoo haren gemaal slechts acht dagen overleefd.

— Z. Emin. de Kardinaal-Aartsbisschop van Lyon is op dezen oogenblik ernstig ongesteld en verpligt, het bed te houden. Men gelooft echter stellig, dat er geene gevaarlijke gevolgen van deze ziekte te voorzien zijn.

— Naardien zoowel de Ministers als de Gedeputeerden, die tot de oppositie behooren, besloten schijnen te hebben de benoeming van den Heer de Lamartine tot President der Kamer tegen te werken, voedt men weinig twijfel of de Heer Sauzet zal op nieuw tot die waardigheid worden verkozen.

— Ten gevolge der reeds vermelde koninklijke ordonnantie, zal het effectief van het leger, zoo als het voor 1842 gestemd was, eene vermindering van bijna negentigduizend man en vijftienduizend paarden ondergaan, en dus van ongeveer viermaalhonderd drie en dertigduizend op omtrent driemaalhonderd vier en veertigduizend man gebragt worden, hetwelk, bij gewenscht behoud van den vrede, in 1843 eene besparing van dertig millioen francs veroorloven zal.

— STRAATSBURG, 7. Dec. Op 16 Nov. heeft een landman uit eene kleine gemeente van het district Altkirch, in een wijnhuis, aan eenen anderen landman uit een naburig dorp, voor de som van 1000 fr. zijne dochter verkocht. De koop werd gesloten, en de kooper heeft den verkooper 5 fr, op hand gegeven. Deze laatste, die echter, weldra, tot beter oordeel kwam, vorderde daags daarna zijne verkochte dochter terug, en toen hem zulks niet gelukte, vervoegde hij zich tot eenen deurwaarder, om den kooper geregtelijk te doen aanzeggen, hem zijn kind terug te leveren. Het publiek ziet met ongeduld den uitslag van deze zonderlinge zaak te gemoet, welke verdient, algemeen bekend gemaakt te worden, ingeval de kooper onverstandig genoeg mogt wezen, om op de volvoering van dezen handel aan te dringen. (*Frankf. Journ*)

BELGIE.

Den 16. dezer is Koning Leopolds verjaarfeest plegtig gevierd, onder anderen, met een groot *Te Deum* in de Sinte-Gudule, waarbij H. M. de Koningin tegenwoordig was, gekleed in blaauw fluweel, omzet met goudkant, en een hoofddeksel in den trant van Frans I., versierd met struisvederen en bezaaid met diamanten. De Koningin had het portret des Konings, door brillanten omgeven, aan den hals hangen, en een antike bracelet aan den arm.

— In de zaak van het Komplot is nog maar alleen voor den Generaal Vandermeeren en den Oud-Generaal Vandersmissen, alsmede voor den Intendant Parijs het geheim aangehouden. Weldra zal dit regtsgeding in 't openbaar een aanvang nemen.

Het Dierlijk Magnetismus.

IVa.

(*Vervolg-Artikel. — Zie onze Nommers van 4 en 6 November, alsmede dat van den 14. December.*)

Nog rest ons, meê te deelen, wat onze geleerde Landgenoot, nu wijle Mr. Willem Bilderdijk over het *Mesmerismus* te boek heeft gesteld, in zijne merkwaardige, door Mr. J. Da Costa, in 1833, en dus twee jaren na 'sMans overlijden, uitgegeven OPSTELLEN VAN GODGELEERDEN EN ZEDEKUNDIGEN INHOUD *), onder wier I. Deel op 103, wij de navolgende hoogstbelangrijke denkbeelden aangaande het Dierlijk Magnetismus dus vinden uitgedrukt:

Men heeft veelvuldige malen de onzedelijkheid van het Magnetiseren opgemerkt, en het kan niet anders of ieder gevoelt haar, die deze bewerking zich slechts eenigszins voorstelt. Aanrakingen met de vingers omtrent de aandoenlijkste deelen, of werkelijk gepleegd, of van zoo nabij door bewegingen der hand uitgedrukt, dat deze bewegingen daar het besef van doen opkomen in de verbeelding des kranken, die zeer na tegen over den bewerker geplaatst is, wiens onbeschaamd aanstaren en wiens overmachtige houding een mengeling van vrees en ontzag inboezemen, en die alle zijne blikken en bewegingen jegens den zwakken lijder derwijze inrigt, dat eene geheele ontzetting en verwarring van geest bij dezen daar het gevolg van moet zijn, een gevolg, dat zonder eenig magnetiseren, van elke zoodanige tegenoverzitting eens volbloedigen sterken karels, bij een door ziekte verslenst en aandoenlijk meisje, vrouw of jongeling, ontspruiten moet; en het geen ieder verleider, waar hij toegelaten wordt, zoo meesterlijk weet aan te wenden!

In der daad, meer behoeft er niet dan dit eenige, om elk die zedelijkheid en deugd in het hart koestert, een afgrijzen in te boezemen van dit zoogenaamd geneesmiddel; maar de zaak verdient in zich-zelve beschouwd te worden, om zich van al het afgrijslijke en onchristelijke, dat zij behelst, ja, dat er het wezen van uitmaakt, te overtuigen.

Onderscheiden wij de tweederlei graden van het zoogenaamd Magnetismus; zoo vinden wij als het eerste gewrocht der bewerking, het verwekken van een *slaap*, dien men magnetisch noemt: als het tweede en hooger uitwerksel, het zoogenaamd *somnambulismus*, waaraan de eigenlijke wonderen van het Magnetismus vast zijn.

Allen weten wij, dat de ligchamen op elkanderen werken. De zwaarte- of algemeene aantrekkingskracht, de chemische natte en drooge ontbindingen, de zeilsteenkracht, de electriciteit, alles toont ons dit, overal en in alles. Wrijving, drukking en aantrekking bewerken elk ligchaam. Omgeving, aanraking, nabijheid zijn er de voorwaardelijke onderstellingen van. En het is dus dat de dampkring, waarin wij zijn, het licht, dat ons beschijnt, invloeden op ons oefent, die niemand miskennen kan.

De beweging des dampkrings om ons, of (hetgeen hetzelfde is) die van ons ligchaam in den dampkring, brengt noodwendig, wanneer er geene levendige en bestemde begeerten werken, den slaap in het ligchaam. Iedere vrouw weet dus haar kind door de schudding in hare armen of op hare knie in slaap te brengen, en wanneer er vermoeijing of verveling bij is, valt men te lichter in sluimering. De magnetiseur nu brengt door zijnen handgreep of manipulatie, die op eene methodieke en naar het effect wel berekende wijze gedreven wordt, en in zeer elastique vingerslagen bestaat, de naaste atmosfeer om den kranke in beweging, die stil voor hem gezeten, in eene onbestemde verwachting gehouden, en van alle andere denkbeelden afgetrokken, niet weet wat hij gevoelt; en het is dus, dat hij langs den natuurlijken gewonen weg (al het overige daargelaten) hem ter sluimering toebereidt.

Maar het is het bloot lichaamelijke alleen niet, dat hier werkt. Het bezielde oefent eene bijzondere kracht op het bezielde, door oog, houding, stem, enz. Wij zien dit in de dieren, waarvan het een den aanblik van het ander niet verdragen kan. Vele verslindende dieren bedwelmen met hun aanzien de genen, die hen tot prooi zijn, zoo dat zij noch vluchten, noch zich te weer stellen kunnen. Wij zien het onder de menschen, en hiertoe behoort inzonderheid het geen men het *ascendant* noemt, waardoor de een zich van den ander geheel meester maakt. Het is dus, dat de woedenste hond, dat ieder dier voor den opslag van 's menschen oog (gevoelt hij zijn meerderheid slechts) bezwijkt. Het is dus, dat de edele over de zwakker kunne physiek heerscht. Met de stem is het even zoo. Het oog, de houding, en de stem geeft in eene vergadering de kracht aan het argument, dat men gebruikt, en uit den mond van den een onweêrstaanlijk schijnt, maar uit des anderen mond buiten alle uitwerking blijft. En dit is een der oorzaken, waarom in groote vergaderingen de dwazen en onkundigen altijd heerschen. Zij willen het namelijk door hunnen wil, terwijl wijzeren overtuigen willen.

Wanneer men dit nagaat, valt het ligt in te zien, waarom als een eerste vereischte in den magnetiseur gevorderd wordt ligchaamskracht, vurig en doordringend oog, en vooral zelfvertrouwen. Ja, het is door zijn *imposant* oog, houding en gebaar, dat hij den kranke overheert, en op gelijke wijze bedwelmt, als de meester zijn schooljongen, die, als hij het oog opslaat, niet voor hem spreken kan, of zijn hond, die benaauwd aan zijne voeten kruipt.

Maar nog meer. Ieder mensch heeft zijnen bijzonderen persoonlijken dampkring om zich, die van hem uitgaat, en zich met te meer drift en kracht om hem uitbreidt, naarmate de *energie* van ligchaam en geest grooter en de beweging, waarmeê hij uitgedreven wordt, sneller en krachtiger is. Deze dampkringen doordringen elkander, vermengen zich, en maken in den algemeenen dampkring, die om ons is, als een bijzonder bad, waarvan de ligchamen bevoehtigd en doordrongen worden. En dit indringen in de ligchamen is meer of minder, naarmate de ontvangbaarheid des ligchaams in zijne oogenbliklijke gesteldheid der poren, aandoenlijkheid der zenuwen, opslurpingskracht van de huid en dergelijke, en, aan de andere zijde, de scherpte of prikkeling, die de dampkring op dezelve oefent, meer of min- [illegible] is. In zwakken toestand is deze ont- [illegible] grooter, en in evenredigheid [illegible] En de levendigheid der prikke[illegible] ng is naarmate van de dierlijke [illegible] dt en hunne meerdere geestigheid [illegible] de vluchtige zouten, daarin verm[illegible] dan, zoo de Magnetiseur bij de [illegible] seming brengende manipula[illegible] den sterksten zeer afmat[illegible] dampkring hem eigen, en di[illegible] stort in, lichaam der kranken invloeit [illegible] wederom niets anders dan een dage[illegible] erschijnsel; t'allen tijde waargenomen [illegible] ardoor niet slechts het bij een slapen, [illegible] e bijeenwoning, krankten, ziekelijke [illegible] sen, en zelfs gewoonten en begrippen o[illegible] doet overnemen en overstorten, en de [illegible] ezwangerden dampkring den zwakkeren [illegible] schen. — Ook dezen physieken invloed [illegible] oefent de Magnetiseur op den kranke.

Men zwijgt van den in[illegible] adems, waardoor ieder gesprek van [illegible] lijkheid voor de

---

*) *Te Amsterdam, bij J. Immerzeel, Junior.*

zwakke kunne zoo gevaarlijk is; en zelfs de tegenstrijdigste karakters, zoo zij dagelijks met elkander moeten spreken, eene gelijkheid van denken bekomen, die hen eindelijk verbindt, ja zelfs in de gelaatstrekken derwijze wijzigt, dat er een zigtbaar merk van overeenstemming in ontstaat. Ook deze invloed komt mede in aanslag.

Zonder hier de onmiddellijke aanraking en het vasthouden der hand bij te voegen, welke zoo niet juist bij het magnetiseren zelf, ten minste bij de fraaije werkingen van het somnambulismus noodzakelijk is; vertrouw ik reeds het besluit te mogen opmaken.

Alle deze invloeden gezamenlijk werken op dengene, die gemagnetiseerd wordt. Onder welke vooral mede opmerkzaam is de verknochting (zoo men het noemt) van den gemagnetiseerde, vooral zoo zij vrouw is, aan die haar magnetiseert. Doch daar nader van! In een zwak, kwijnend ligchaam, werkt dit alles mede tot sluimering. Een onzigtbaar bad van geestige (spiritueuse) dampen uiten inwendig aangewend, geeft eene zachte, op 't gevoel weldadige aandoening, en deze aandoening, die noodwendig van eene nieuwe exsertie van kracht (eene reactie) in 't lijdend ligchaam verzeld gaat, brengt (men ziet het in alle laauwe bading der kranken) slaap voort.

Men moet zich derhalve niet verwonderen, zoo het magnetiseren slaap, en wel een bijzonderen slaap, die zelfs tegen de krankte heilzaam is, te weeg brengt. Het moet dit overal, waar de kracht van des magnetiseurs gestel die van den kranke overweegt. en zonder dit overwicht is er geen magnetismus.

Maar het moet meer. Het moet even noodwendig verandering in den geheel of gedeeltelijk stilstaanden of vertraagden loop der vochten voort brengen, en dus verstoppingen losmaken Het moet ook bij deze mechanieke werkingen eenige chymische werkingen in de vochten zelve verwekken; zelfs buiten het geen in verbetering door bloote toemenging bestaat.

Wij zien dus een doodschijnende door geestrijke vochten, door wrijvingen, door aanrakingen, door toeademing, door omvattingen van bij hem in 't bed liggende, en zich met hem overdekkende menschen, in 't leven terug keeren. Het is even hetzelfde geval. De middelen zijn analogue, ja, in wezen dezelfden. Alleen verschilt de wijze van ze toe te dienen.

Maar is dit geneesmiddel zedelijk? Zal de vader het bij zijne dochter, de man bij zijne egade doen aanwenden, of toestaan?

Dus verre van den eersten graad van het magnetismus. Wij willen den hoogeren, het *Somnambulismus* beschouwen.

Dit is van zoodanigen aard, dat het duidelijk het werk der ziel, afgescheiden van het gewoon zintuigelijk ligchamelijke, te kennen geeft. — Kunnen wij ons zoodanig een toestand voorstellen?

Wij kunnen het. En wanneer wij het lichaam door den zoogenoemden magnetischen slaap vermeesterd, en in volslagen bedwelmingstoestand verzonken achten, wat is dan natuurlijker, dan dat er ten aanzien van de ziel (dat is van ons eigenlijk gevoelende en gewaar wordende) een geheel buitengewone toestand ontsta, gelijkende naar die bij eene geheele verrukking, als die der Propheten, plaats heeft?

Ik zeg gelijkende; niet, gelijk. Het verschil is groot, zoo straks blijken zal, maar de zaak heeft in beide eene treffende overeenkomst.

De verschijnsels moet men in zeer verschillende soorten verdeelen.

Sommige zijn in dezen magnetischen met allen anderen slaapwandelaarstoestand gemeen. Het zien met gesloten oogen, werken en bedrijven of men wakker ware, is het een niet meer eigen dan het ander. Uit dit alles blijkt en heeft altijd gebleken, dat de ziel, ook zonder de dienst van het oog, hetgeen buiten ons is gewaar wordt op eene wijze, die in het uitwerksel met het zien overeenstemt.

(*Slot hierna.*)

DE GEKROONDE DOOPHEFFER. — 1781.—

(Uit het *Journal de Bruxelles.*)

Op een winteravond van het jaar 1755, en dus nu juist zes en twintig jaren verleden, kwam Nikolaas, een der postrijders van Saarburg, met de losse paarden van de naaste station terug, toen hij digt bij de stad, op eens een kinderkreet vernam; hij nadert met belangstelling, en vindt, tot zijne groote verbazing, een pas geboren wicht aan den weg liggen, armelijk in een weinig versleten linnen gewikkeld, en op het punt van door gebrek en koude om te komen. Hij rolt den onnoozelen knaap in zijnen mantel, stijgt er meê te paard, en draaft, zoo hard hij maar kan, naar het Posthuis zijns meesters. Alle nasporingen der Policie waren vruchteloos;— het kind werd gedoopt, onder den naam van Dominicus, en, om nu niet te lang stil te staan bij al de bijzonderheden zijner jeugd, zullen wij hier alleen maar vermelden, dat hij een aardige, vlugge schalk was, die in kracht en schoonheid, deugd en goedhartigheid opgroeide, zoodanig, dat de Postmeester, die zich over den Vondeling ontfermd had, ook niet aarzelde, hem aan zijne eenige dochter Catharina ten huwelijk te geven, tevens met het Postambt, waarin de Regering den wakkeren Dominicus ook bevestigde.

Het eerste huwelijksjaar van het gelukkig koppel leverde niets buitengewoons op: welvaart, vrede, vreugde en eensgezindheid volmaakte het genoegen van 't jeugdig paar, dat op Kersavond van 1781, veertien maanden na de bruiloft, nog verhoogd werd door de geboorte van een zoon, een stamhouder, een erfgenaam der deugden van vader en moeder. Doch zie, welk eene droefheid moest de vreugde des huizes op eens komen verbitteren! Heel het huis was in rep en roer; spijs en drank moest den aangeregten disch onder eene ongehoorde vracht doen buigen; het spit draaide meer dan naar de drukste gewoonte; het frissche feestgroen herschiep de vriendelijke woning als in een tooverpaleis; — en toch, — toch drong de droefheid door al die vreugdebedrijven nijdig heen, en vergalde méér, dan de geboorte van den zoon onuitspreeklijk genoegen had aangebragt; want, zie het huis was vervuld met gasten en buren; — de Meter zat reeds getooid met den statigen bloemruiker op de regt fiere borst; maar, wie er kwam of niet . . . . de Peter liet zich wachten, de Peter daagde niet op! Reeds waren al de paarden op weg, om den Doopheffer te gaan halen, reeds stond Papa Dominicus zelf op het punt van uit te stappen, en den weg naar het bijgelegen dorp in te slaan, vanwaar de Peter komen moest, toen op eens een Postchais voor de deur stil houdt, eene chais, met vier paarden bespannen. Wat zou Dominicus nu aanvangen? hij had geen enkelen viervoet meer op stal, en de koude duldde niet, dat men den reiziger lang liet wachten: zoo komt een ongeluk, zegt het spreekwoord, zelden alléén. Dominicus treedt bezijden het rijtuig, en bidt den vreemdeling, hem te verschoonen, want alle postpaarden zijn op weg, niet één bleef meer ter beschikking bij huis. Doch, wilde men een half uur wachten, zich een half uur verfrisschen en verwarmen, dan, ja, zou ligt een vierspan terug zijn, want de beestjes waren niet verre in de buurt op eene commissie uit, waar groote spoed bij werd gevorderd. De vreemde gast geeft gehoor aan wat de Postmeester zegt; hij treedt af, en de onstuimige herbergkamer, waar de gasten voor het gestoorde Doopfeest vergaderd zijn, binnen. De vreemde was een man van omme en bij de veertig jaren, eenvoudig gekleed, veel eenvoudiger dan zijn medgezel, die intusschen een veel minder indrukwekkend voorkomen had: de een scheen de meester, de ander de knecht. — Niet altijd toch gaat het spreekwoord door, dat de kleederen den man maken.

Het kon niet missen, of de verslagenheid en verwarring, die in het Posthuis heerschten, moesten de aandacht en nieuwsgierigheid ook van den vreemden bezoeker gaande maken; hij vroeg, met bescheidenheid, naar de toedragt van wat er omging, en, vernemende, wat er gaande was, en vooral meêwarig met de bekommernis der jonge moeder, wier blijdschap zoo zeer werd gestoord, begaf hij zich, met Dominicus, naar de kraamkamer, bood de zwakke vrouw een kostbare flacon met keurig reukwater aan, dat haar geheel deed bekomen en opfrisschen; maar meer nog het vriendelijk aanbod van den *rijken* Bezoeker, die immers, gelijk zij vernomen had, met vier paarden was aangekomen, en haar nu voorstelde, om Peter van het lieve kind te zijn, in plaats van den Doopheffer, die zoo slordig op zijn tijd had gepast, en daardoor al de vreugde van den dag zoo roekeloos stoorde.

En zie, daar trad de Vreemdeling, wien men den bloemruiker op de borst had gestrikt, met de Petemoei deftig aan den arm, den trein voorop naar de Kerk, waar de Pastoor reeds zoo bitter lang wachtte, en al dacht, dat er niet meer zou behoeven te worden gedoopt. Maar, ja wel; er werd gedoopt in forma, er werd gedoopt in staatsie, er werd gedoopt met buitengewonen luister; want: toen de Geestelijke naar de Namen des Doopheffers vroeg, ja, toen, toen, eerst toen herinnerde zich de Peter, dat hij het *incognito* niet wel kon blijven bewaren, en zich hier uitgeven voor DEN GRAAF VON FALCKENSTEIN, gelijk hij in zijne postchais betiteld werd. Het hooge woord moest er dan uit, en de Vreemdeling zeide: » mijn naam is Josephus" ... — „en verder?" vroeg de Pastoor. — » Verder . . . verder . . . volstrekt niet verder!" — » Hoe, en uw Geslachtsnaam dan?" — Wel nu, om kort te gaan; — JOSEPHUS, KEIZER VAN DUITSCHLAND." —

Van alle andere vreugde zullen wij zwijgen, om alleen te spreken van die, welke men opmerkte bij de Petemoei, toen zij, met Keizer Jozef aan den arm, weêr de Kerk uittrad, trotsch als een *Paauw*, of liever trotsch als eene *Vrouw*, wie zulk eene eer te beurt valt. — En toen zij t' huis waren weêrgekeerd, vulde men den beker voor den Keizerlijken Peter, die hemleêg dronk op het welzijn van den jonggeboorne, wiens leven en lotgeval echter door de Geschiedenis niet verder zijn aangeduid. Alleen heeft de Kronijkschrijver, die dit vrolijk verhaal te boek stelde, er de gevolgtrekking uit opgemaakt, dat men het juist niet altijd als een onheilspellend voorteeken behoeft aan te merken, wanneer de gekozen Peter van een kind zich onbescheiden laat wachten, of soms voor goed wegblijft. (*Journal de la Meurthe.*)

De *Standaard* geeft de *genealogie* en de orde van Troonsopvolging in Engeland, aldus op:

In het jaar 1066 Willem I. — 1100 Hendrik I. Mathilde, Keizerin van Duitschland. — 1154 Hendrik. II. — 1190 Jan. — 1216 Hendrik III. — 1272 Eduard I. — 1307 Eduard II. — 1327 Eduard III. — Lionel Hertog van Clarence; Philippene Gravin van der Mark; Roger, Graaf van der Mark; Anna gravin van Cambridge; Richard Hertog van York. — 1461 Eduard IV; Elisabeth gemalin van Hendrik VII. Margaretha gemalin van Jacobus IV van Schotland; Jacobus V. van Schotland; Maria Koningin van Schotland; — 1603 Jacobus I; Elisabeth Koningin van Bohemen; Sophia Keurvorstin van Hanover. — 1714 Georg I. — 1727 Georg II; — Frederik, Prins van Wallis. — 1760 Georg III; Eduard Hertog van Kent. — 1837 Victoria. — 1840 de Koninklijke Prinses. — 1841 Z. K. H. de Prins van Wallis.

Orde van opvolging. Z. K. H. de Prins van Wallis, geboren den 9. November, 1841. —

De Koninklijke Prinses, geboren den 21. November 1840.

Afstammelingen van Georg III. — Ernst, Koning van Hanover 5. Junij 1771. — Georg Frederik, Koninklijke Prins van Hanover 27. Mei 1819. — August Frederik Hertog van Sussex, 27 Januarij 1773. — Adolf Frederik Hertog van Cambridge 24 Februarij 1774. Deszelfs kinderen: Georg William 26 Maart 1819; Augusta Carolina 19. Julij 1822; Maria Adelaide 27. November 1833; Maria, Hertogin van Gloucester, 25. April 1776; Sophia 23. November 1777.

Afstammelingen van Frederik Lodewijk; Prins van Wallis, vader van Georg II. — Sophia Mathilde van Gloucester, geboren den 29. Mei 1773; Karel Frederik van Brunswijk, den 30 October 1804; Karel Maximiliaan, regerend Hertog van Brunswijk, 25. October 1806. — De Hertog van Wurtemberg en andere kinderen van Charlotta, Hertogin van Wurtemberg, dochter der Hertogin van Brunswijk, zuster van Georg III. — De Koning van Denemarken (Frederik VII.) 18. September 1786, en andere telgen van Carolina, Koningin van Denemarken, zuster van Georg III.

Afstammelingen van George II. De Koning der Nederlanden Willem Frederik, en andere telgen van Anna, Koninklijke Prinses van Oranje, dochter van Georg II. — De landgraaf van Hessen-Cassel en andere telgen van Maria Landgravin van Hessen-Cassel, tweede dochter van George II. — De andere leden der Koninklijke familie van Denemarken, afstammelingen van Louisa, gemalin van Frederik V. en dochter van George II.

Afstammelingen van George I. — De Koning van Pruissen, (Frederik Willem IV) 15. October 1795, en andere telgen van de Koninklijke Prinses Sophia Dorothea, Koningin van Pruissen, dochter van George I.

Er bestaat, dit weet men, niets zoo zonderlings, of Parijs levert er een voorbeeld van; zoo is, onder anderen, nu onlangs eene huwelijksplegtigheid voltrokken, waarvan het eerste gedeelte reeds tien jaren geleden had plaats gehad.

Op een schoonen dag in 1831 keerden twee gelieven terug uit de kerk, waar zij hun huwelijk hadden laten inzegenen. De jonge man verlaat voor een oogenblik den arm van het vrouwtje, dat zich inmiddels ter plaatse begeeft, waar het bruidsmaal gehouden zal worden. Reeds zijn al de gasten bijeen; reeds worden zij hongerig en ongeduldig; reeds heeft de kok een en andermaal doen weten, dat de fijnste schotels bederven zullen; — maar wie er verschijnt of niet, de jonge man, zonder wien het maal toch niet wel voortgang kon hebben, verschijnt niet. Men zendt alom, waar men begrijpt, dat hij zou kunnen wezen; men doet alle mogelijke nazoek; maar te vergeefs, de jonge man is verdwenen.

Er verloopen tien jaren, zonder dat men iets van hem verneemt, maar onlangs treedt een edel vreemdeling, een man van aanzien, een rijk gekleede Pool, wiens naam onmogelijk anders dan met een *ski* kan eindigen, het vertrek van het onbestorven weeuwtje binnen. Onder al het borduursel, de kruisen en linten, die hem van het hoofd tot de voeten dekken, erkent zij, tot hare niet geringe verbazing, den ongetrouwe, die haar zoo wreedelijk verlaten heeft gehad. Hij was het indedaad, die, na tien jaren peinzens, de afgebroken huwelijksplegtigheid kwam voortzetten. — Arm en onbekend tijdens de inzegening, en zijne vrouw op eenen haar waardigen voet willende kunnen onderhouden, had hij, bij het terugkomen uit de kerk, de vlugt genomen, zonder iets van zijn voornemen te laten blijken. Zich eenen aanbevelingsbrief van het Russische Gezantschap ...hebbende weten te verschaffen, was hij nog dien eigen dag naar Polen voortgereisd; daar was hij bij de administratie der finantiën geplaatst geworden, had er zich doen onderscheiden, was tot medebestuurder van de bank benoemd geworden, had de lettergreep *ski* achter zijnen naam gevoegd en kwam nu eindelijk zijne titels, zijne schatten en zijn getrouw gebleven hart aan de voeten zijner echtgenoote nederleggen.

De dame was hem niet minder getrouw gebleven; dezelfde gasten, die, tien jaren geleden, het bruidsmaal hadden moeten bijwonen, zijn op nieuw verzocht, en al de plegtigheden zijn hervat geworden, waar zij destijds afgebroken waren geweest. De kok was de eenige, die geheel van nieuws af aan heeft moeten beginnen. Na den afloop van het gastmaal heeft de man onmiddellijk, maar ditmaal met zijn vrouwtje, de terugreis naar Warschau aangenomen. (*Arnh. Cour.*)

Statistiek.

De Geestelijkheid van Frankrijk is zamengesteld als volgt: twee Kardinalen, 15 Aartsbisschoppen, 68 titulaire Bisschoppen, die van Algiers daaronder begrepen; 482 Vicarissen-Generaal, 687 titulaire Kanonniken, 1,789 honoraire Kanonniken, 3,683 Kanton-Pastoors, 505 Pastoors van de 2e klasse, dat wil zeggen, onherroepelijk, en ... als de Kanton Pastoors eene jaarwedde van 1,300 francs genietende; 24,623 onherroepelijke succursaal-Pastoors; 6,742 Vicarissen, 439 Kapellanen; 1,049 Priesters Hoogleeraren in de Seminariën; 232 beambten in de collegiën en verdere Universiteits-gestichten; 3,031 Priesters bij de verschillende parochiën in dienst; 2,409 Priesters, geboren buiten het Koningrijk, maar bij de Fransche Kerk genaturaliseerd door hun langdurig verblijf daar te lande.

De Heer Molé is geboren in 1780, en dus 51 jaren oud; — de Heer Guizot, geboren den 4. October 1787, is derhalve zijn 55. jaar ingetreden; — de Heer Thiers, die in 1797 ter wereld kwam, wordt nu 44 jaar.

Eene nieuwe bijdrage

TOT

ONGELOOF EN ALGELOOF.

!

Mejufvrouw Angeline de Prouw kondigde onlangs inde *Rotterdamsche Courant* aan, dat de Heer Vieuxtemps, *uithoofde van onpasselijkheid*, op haar Concert niet kon komen Vioolspelen; — en in *dezelfde* Courant (18. November) wordt Vieuxtemps uiterste verwondering betuigd over het zien en hooren aankondigen van Concerten, welke hij in Holland zou moeten komen geven, en waarvan hem niet één-enkel woord hoegenaamd bekend is.

Geloof aan Almanakken

— Eene nieuwe soort van bijdragen tot ONGELOOF *en* ALGELOOF. —

De Hof-Almanak van het Hertogdom Parma voor het volgend jaar 1842, meldt, onder de thans regerende Vorsten, dat in Spanje *thans* ten Troon zit, te weten: Zijne Majesteit Ferdinand VII. Koning van Spanje en der beide Indiën, geboren den 15. October, 1784, vroeger weduwnaar en sedert hertrouwd met Dona Maria-Christina."

En dat gelooven de Parmezanen!! zelfs tot aan het Hof!!!

—»§[•]§«—

ADVERTENTIEN.

*** Tegen half Maart 1842, vraagt men op eene KOSTSCHOOL een SECONDANT, van eenigen rang, van de R. C. Godsdienst en onbesproken gedrag, instaat om de Rekenkunst en het Fransch te onderwijzen, tegen ƒ110 in 't jaar, en het vooruitzigt van spoedig eene vaste plaats te hebben, het salaris klimt tot ƒ135. zoo hij eenig Muzijk Instrument kan onderwijzen.

Men schrijve vrachtvrij, onder de Letters A. Z. aan den Uitgever van den *Noord-Brabander* te *'s Bosch* voor den 31 December EK.

Theatre Optique

of Schilder en Werktuigkundig Schouwtooneel, door wijlen den Heer P. J. PFEIFFER, Jr. in leven Lid der Koninklijke Akademie van Beeldende Kunsten en Decorateur aan den Stads Schouwburg te Amsterdam, onder directie van den Heer J. ELLEMBERG.

Staande met zijn fraai Schouwtooneel op de Paradeplaats de derde Tent bezijden het Bisschopshuis. Aanvang ten 7 eindigende ten 10 ure.

Op heden Avond de volgende Voorstellingen.

Bovengemelde Directeur heeft de eer het geëerd publiek te berigten dat hij nog twee voorstellingen zal geven, en wel MAANDAG en DINGSDAG

OP VEELVULDIG VERZOEK.

No. 1. De St. Pieterskerk te Rome.
» 2. Een Bosch tusschen Leipzig en Dresden.
» 3. De Ruine van het Huis de Wing bij Emmerik aan den Eltenberg.
» 4. Bingekerken, Wintergezigt.
» 5. Het Kasteel Doornwerd bij Arnhem een Pittoresque Gelderlandsgezigt.
TOT SLOT.
» 6. Een Storm op Zee of de Schipbreuk der Medusa.

Men zal alle dagen verandering van voorstelling geven, welke door de Programma's zullen bekend gemaakt worden.

De Directeur heeft alles aangewend om zijn Lokaal te verwarmen en het geëerd publiek alle gemakken te verschaffen. De plaatsen kunnen besproken worden van 's morgens 10 tot 's namiddags 3 ure aan het Bureau der Tent.

Prijzen der plaatsen. 1. Rang 75 cents. 2. Rang 50 cents. 3. Rang 25 cents. 12 kaartjes te gelijk nemende, zullen voor ƒ7 verkrijgbaar zijn bij D. A. A. DE ROOY.

*** OUDERS of VOOGDEN, welke door omstandigheden genoodzaakt zijn, iemand van hunnent, hetzij uithoofde van *Krankzinnigheid* of *Losbandig* gedrag, in verzekerde bewaring te stellen, vinden daartoe de geschikste gelegenheid in het van ouds bekende en welingerigte *Kost & Verbeterhuis*, gelegen op den Papenhulst te *'s Hertogenbosch*, Firma de Gebroeders RIPPENS, en thans onder Directie van J. J. RIPPENS, gewezen Officier van Gezondheid der 2e. klasse bij de 5e Afdeeling Infanterie. De Directeur zal niets onbeproefd laten om zoo veel mogelijk het lot der aan zijne zorgen toevertrouwde ongelukkigen te lenigen, terwijl voor die krankzinnigen, wier toestand nog eenige hoop op herstel geven, des verkiezende door een bekwamen Med. Doctor, eene geregelde geneeskundige behandeling zal in het werk gesteld worden. Het Prospectus en de Conditien zijn bij hem, als ook bij de Boekhandelaars H. PALIER & ZOON te *'s Hertogenbosch*, mits men zich met gefrankeerde Brieven adressere, te bekomen.

BUITENLANDSCHE BEURSPRIJZEN.

De belgische fondsen van den 18 December. 1841.

De $2\frac{1}{2}$ pCt $52\frac{1}{8}$. de 5 pCt $101\frac{1}{8}$. de 4 pCt 92. de 3 pCt $71\frac{1}{8}$ de 4 pCt. niet gen. Ard. $21\frac{3}{8}$. Rome Emp. de 1824 $66\frac{1}{8}$ Rome 1832 $102\frac{1}{8}$

BINNENLANDSCHE BEURSPRIJZEN.

BEURS VAN AMSTERDAM.

Heden, Zaturdag 18 December $4\frac{1}{2}$ Ure.

W. S. $2\frac{1}{2}$ pCt. $51\frac{1}{16}$, $\frac{1}{8}$ a $\frac{1}{16}$. W. S. 5 pCt. $99\frac{15}{16}$, $\frac{3}{8}$, $\frac{11}{16}$. Kanslbij. ƒ$25\frac{1}{8}$. Synd. $4\frac{1}{2}$ pCt $90\frac{1}{8}$. Sijnd. $3\frac{1}{2}$ pCt 76. Handelm. $155\frac{3}{8}$. O. I. 5 pCt. $97\frac{3}{8}$ $\frac{1}{8}$. Ard. 85 p. a $21\frac{13}{16}$. Oude Russen $105\frac{1}{8}$. Oude Russen 4 pCt. $87\frac{3}{16}$ ... Roeb. 6 pCt $67\frac{1}{8}$. Brazilien 100 p. st. $66\frac{3}{8}$.

Ter Courantdrukk. van D.A.A. DE ROOY, te 's Bosch